

Чу се силна въздишка, Аго заплака. Бѣше се стѣмнило и Василена трѣбваше отблизо да го погледне: грозното лице на Аго се гърчеше, сълзи течаха по странитѣ му. Часъ по часъ той подсмърчаше и триеше съ дланъ очитѣ си.

— Ихъ, Аго, и ти, — укори го Василена. — Що правишъ тѣй?... Никой не те е билъ.

— Хъмъ... не... Ами бай Василь? Тамъ, при кладенеца, не ме ли би?...

— Че то бѣше още миналата година бре! — извика Василена, готова да се разсмѣе. Но друга мисль свѣткавично мина въ ума ѝ и тя съ по-низъкъ гласъ каза: — Не плачи, Аго, недей... Ти нали ме слушашъ, недей... И да ти кажа ли, Аго, сватбата може и да не стане въ недѣля. Има време. Има много време още... Стани, стани да занесемъ плѣвата! — каза тя и отиде при таргата.

Като подсмърчаше и пѣшкеше, Аго дойде при нея и хвана таргата отъ едната страна, Василена я хвана отъ другата. Бѣше се стѣмнило много. На две-три крачки по-нататкъ Аго се препъна, щѣше да падне, и съ високъ гърлестъ гласъ взе да се смѣе. Съ тънъкъ сребъренъ гласъ се смѣеше отъ другата страна и Василена.

Презъ нощта отъ северъ къмъ югъ минаха диви гжски и грачеха въ мрачината като загубени. Завалѣ гжстъ, тежъкъ снѣгъ, валѣ и на другия день и натрупа голѣми прѣспи. Но времето омекна и когато изъ снѣга минѣха ка-